

Arrest

nr. 274 581 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Reden(en): De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek Internationale Bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 20.09.2016 diende betrokkene in België een eerste Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in als Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV). Op 22.05.2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Een volgend VIB, ingediend op 12.12.2018, werd op 30.04.2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene diende hiertegen een beroep in bij de RW, doch deze verwierp het beroep op 18.06.2020. De duur van deze procedures - namelijk 8 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 1 jaar en 6 maanden voor het tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij omwille van enorme problemen in haar land van herkomst, waardoor haar vrijheid en leven bedreigd werden, Angola heeft verlaten. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar vrijheid en leven daadwerkelijk bedreigd werden in Angola. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat haar vrijheid en leven bedreigd werden in Angola, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat zij in België samenwoont met haar tante, die de Finse nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht opeen gezins- of privéleven dat betrokkene heeft met haar tante. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder beweert zij ook dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn dat betrokkene in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 EVRM. Echter, betrokkene toont niet aan dat haar sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Verder beweert betrokkene dat het terugkeren naar haar geboorteland een trauma zou betekenen en dat het werkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat zij, om haar bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst omdat dit traumatisch zou zijn en dat het werkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2016 in België verblijft, dat zij taallessen Frans volgde en dat zij zich integreerde, dat zij op intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt en dat zij werkwilig is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld

(RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 27 januari 2022 legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Ordre de quitter le territoire
Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer :
Mevrouw, die verklaart te heten:
Nom, prénom/A/aam, voornaam: [...]
date de naissance / geboortedatum : [...]
lieu de naissance / geboorteplaats : [...]
nationalité/nationaliteit : L.*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

*MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:*

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980^C betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'interessée n'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa en cours de validité,

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” en van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

“- De integratie van verzoekster

*Overwegende dat verzoekster als uitzonderlijke omstandigheid had vermeld dat zij reeds geruime tijd in België woont en dat zij daar perfect is geïntegreerd.
Dat tegenpartij in de bestreden beschikking de goede integratie van verzoekster niet betwist.*

Dat zij echter van mening is, dat zij daarmee geen rekening kan houden.

Dat haar uitleg in dit verband in één paragraaf kan worden samengevat : « de overige aangehaalde elementen verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld ».

Dat tegenpartij derhalve van mening is dat zij met deze elementen geen rekening kan houden omdat zij betrekking hebben op de grondslag en niet op de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Dat deze Rechtsmacht er reeds herhaaldelijk aan heeft herinnerd dat eenzelfde element kan worden ingeroepen als uitzonderlijke omstandigheid en als grondslag voor een aanvraag 9bis.

Dat zo in een arrest van 17 juli 2020 (nr. 238 685) geoordeeld werd dat : « Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies légalement, ne sont pas des circonstances de force majeure. Il faut, mais il suffit qu'elles rendent impossible ou particulièrement difficile un retour au pays d'origine afin d'y solliciter les autorisations nécessaires. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour ».

Dat tegenpartij dus niet zonder meer alle elementen kan verwerpen die verzoekster aanvoert ter rechtvaardiging van haar goede integratie, op de enkele grond dat zij slechts kunnen worden gebruikt in het stadium van de behandeling ten gronde van haar verzoek.

Dat verzoekster bij lezing van de motivering onkundig blijft van de werkelijke redenen waarom het feit van integratie in de Belgische bevolking, dat niet wordt betwist, geen rechtvaardiging kan vormen voor de toekenning van een verblijfsrecht.

Dat het genoemde argument van de tegenpartij derhalve niet als een toereikende en individuele motivering kan worden beschouwd.

Dat verzoekster bovendien herinnert aan het arrest : "Emre c. Suisse du 22 août 2008", duquel il ressort que "plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine".

Dat het middel oprecht is.

- De aanwezigheid van de tante van verzoekster in België Overwegende dat verzoekster beklemtoonde dat haar tante, van Finse nationaliteit, in België was gevestigd.

Dat zij bij haar aankomst in België dus opnieuw een rustige en stabiele familiekring kon opbouwen.

Dat tegenpartij dit element afwijst, dat, volgens haar, geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat verzoekster echter van mening is dat de bestreden beslissing duidelijk inbreuk maakt op haar privé- en gezinsleven, aangezien deze niet de moeite neemt om haar verzoek in het geheel te onderzoeken, terwijl het dramatische gevolgen kan hebben voor haar privé- en gezinsleven.

Dat het privéleven namelijk het recht omvat om de relaties die zij de laatste jaren met derden heeft aangeknoopt, te behouden.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat verzoekster al bijna zes jaar in België verblijft.

Dat zij vele vriendschappen heeft gesloten en met haar tante een gezinsleven heeft kunnen opbouwen.

Dat Verzoekster zo naar arrest NIEMIETZ t/DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijst, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het "noch mogelijk, noch nodig" is het begrip van "privéleven" op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot een "intieme kring" te beperken, waarin eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze kan leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. De eerbiediging van het privéleven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om relaties met anderen aan te gaan en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Dat het dus niet te ontkennen valt dat verzoekster in België een hechte familie en vriendenkring heeft gevormd.

Dat tegenpartij dit element niet betwist. Dat het ook duidelijk is dat de bestreden beslissing van tegenpartij een inmenging is in het privéleven van verzoekster.

Dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de terugkeer van de verzoeker van een verblijfsvergunning een inmenging in haar privé- en gezinsleven is, « qui n'est permise, au regard de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Dat het eraan toevoegt dat « ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché ; qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale » (R.S. nr.° 100.587 dd. 07 november 2001).

Dat echter vastgesteld dient te worden dat in de bestreden beschikking geen melding wordt gemaakt van het feit dat deze inmenging gerechtvaardigd is.

Dat zij niet is gemotiveerd door overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid, aangezien verzoekster geen bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Dat voor de Raad van State, « Le ministre de l'Intérieur dispose d'un large pouvoir d'appréciation dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. Toutefois, lorsque la décision prise implique l'interruption des liens tissés en Belgique par l'étranger, pour une durée incertaine - fût-elle en principe limitée-, il ne peut ignorer le droit de chacun au respect des droits consacrés par l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Sa décision doit être motivée sur cet élément » (R.S. nr. 113427 dd. 09 décembre 2002).

Dat de inmenging van tegenpartij in het privéleven van verzoekster derhalve volstrekt onevenredig is.

Dat de bestreden beslissing in dit opzicht in strijd is met de in het middel beoogde bepalingen.

Dat het middel dus gegrond is

De vrees van verzoekster

Overwegende dat verzoekster verklaarde dat naar ANGOLA terugkeren voor haar traumatisch zou zijn.

Dat tegenpartij meent dat dit element niet voldoende bewezen is.

Dat verzoekster nochtans de geschiedenis van haar asielverzoeken in België had uiteengezet.

Dat tegenpartij toegang heeft tot de asioldossiers van verzoekster.

Dat zij niet kan beweren niet op de hoogte te zijn van de redenen waarom verzoekster getraumatiseerd zou zijn indien zij naar ANGOLA zou terugkeren, terwijl deze laatste uitdrukkelijk heeft verwezen naar de redenen van haar asielaanvragen.

Dat de bestreden beschikking aldus niet naar behoren en toereikend is gemotiveerd, aangezien verzoekster niet weet waarom de in ANGOLA ondervonden problemen een - zelfs tijdelijke - terugkeer naar dat land niet in de weg kunnen staan.

Dat het middel oprecht is.”

In het eerste onderdeel wijst verzoekster op haar integratie als buitengewone omstandigheid. De gemachtigde heeft die goede integratie niet betwist maar is van mening dat er geen rekening mee kan gehouden worden omdat deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoort en niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld wordt. Verzoekster is het hier niet mee eens en wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin deze stelt dat het onderzoek in twee fasen, zijnde de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase, niet uitsluit dat een zelfde feit tegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en een motief is om de toekenning van het verblijf te rechtvaardigen. Bijgevolg kon de gemachtigde niet zomaar alle integratie-elementen verwerpen op de enkele grond dat die slechts kunnen worden in aanmerking genomen in de gegrondheidsfase. Verzoekster stelt dat ze na het lezen van de motieven onkundig blijft van de redenen waarom haar integratie geen verblijfsrecht rechtvaardigt. Bijgevolg acht verzoekster de motivering niet toereikend.

In het tweede onderdeel wijst verzoekster op het feit dat haar Finse tante in België is gevestigd en zij met haar een rustige en stabiele familiekring kon vormen. Volgens verzoekster maakt de bestreden beslissing een inbreuk uit op haar privé- en gezinsleven, heeft de gemachtigde het verzoek niet in zijn geheel onderzocht en zal de bestreden beslissing dramatische gevolgen hebben voor haar privé- en gezinsleven. Wat betreft haar privéleven, wijst verzoekster erop dat ze reeds zes jaar in België verblijft, dat ze vele vriendschappen heeft en dat blijkens rechtspraak van het EHRM het privéleven ook het recht van een individu omvat om relaties met anderen aan te gaan en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer. Volgens verzoekster valt het niet te ontkennen dat ze in België een hechte familie- en vriendenkring heeft gevormd. Verder geeft verzoekster een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM op basis van rechtspraak van de Raad van State en meent ze dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat de inmenging in haar geval gerechtvaardigd is en stipt ze aan dat ze geen bedreiging vormt voor de Belgische samenleving. Verzoekster concludeert dat de inmenging in haar privéleven volstrekt onevenredig is.

In het derde onderdeel van het middel komt verzoekster terug op haar vrees voor terugkeer naar Angola en begrijpt ze niet waarom de gemachtigde van oordeel is dat die vrees niet voldoende bewezen is. Ze stelt dat de gemachtigde nochtans op de hoogte is van haar verzoeken om internationale bescherming en dat daarom de bestreden beslissing niet naar behoren en ontoereikend is gemotiveerd.

Beoordeling

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoekster de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. Echter er bestaan tal van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, zodat het verzoekster toekomt te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Verzoekster heeft dit nagelaten te verduidelijken, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat de vreemdeling de machtiging om verblijf moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Aangezien de eerste bestreden beslissing dit ook verwacht van verzoekster, ziet de Raad niet in hoe de beslissing artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan schenden.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag wees verzoekster onder "*omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden*:" op het feit dat ze samen woont met haar tante en op het feit dat het centrum van haar belangen in België ligt nu ze hier al enige tijd verblijft. Verder wees verzoekster erop dat de integratie-elementen wel als uitzonderlijke elementen kunnen worden beschouwd, afhankelijk van het geval in samenlezing met andere elementen. Volgens verzoekster is er een combinatie van elementen. Verzoekster kwam in de aanvraag terug op haar integratie en het feit dat ze graag zou willen werken. Volgens verzoekster zou een terugleiding onmenselijk zijn, een trauma betekenen en niet in verhouding staan tot het doel dat men wil bereiken. Ze rondde af met te zeggen dat ze er een persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig belang bij heeft om de aanvraag vanuit België in te dienen.

Wat betreft de elementen van integratie heeft de gemachtigde enerzijds geoordeeld dat die elementen behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Hij heeft daarvoor verwezen naar rechtspraak van de Raad van State waaronder het type-arrest van 9 december 2009, nr. 198.769. Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat "*als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.*", terwijl "*echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Anderzijds heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot deze motieven maar heeft hij de elementen van integratie in de Belgische bevolking, waarmee verzoekster doelt op haar privéleven, besproken in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hij heeft daarbij geoordeeld dat haar sociale en economische relaties niet zodanig hecht zijn dat er enige vorm van afhankelijkheid dienstig kan worden aangetoond in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan deze beoordeling niet kennelijk onredelijk achten. Het feit dat verzoekster hier al bijna zes jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing, betekent op zich niet dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor haar om de aanvraag in Angola in te dienen. De gemachtigde motiveert daarbij ook terecht dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verder wijst verzoekster op vele vriendschappen die ze heeft gesloten maar er blijkt niet dat zij die vriendschappen op enigerlei wijze heeft aangetoond bij haar aanvraag. De Raad volgt verzoekster dan ook niet waar zij poneert in het verzoekschrift dat het niet te ontkennen valt dat zij in België een hechte vriendenkring zou hebben opgebouwd. Evenmin volgt de Raad verzoekster waar zij stelt dat de tegenpartij niet zou betwisten dat ze een hechte vriendenkring heeft, gezien het hierboven aangehaalde uitdrukkelijk motief. Verzoekster heeft een punt waar zij uit de rechtspraak van het EHRM citeert dat de eerbiediging van het privéleven tot op zekere hoogte het recht omvat van het individu om relaties met anderen aan te gaan en te ontwikkelen ook in de professionele en commerciële sfeer. Echter het komt verzoekster nog steeds toe concreet toe te lichten waarom haar sociale banden verhinderen dat ze de aanvraag in Angola indient. Dat heeft verzoekster in casu nagelaten. Verzoekster herhaalt verder in het verzoekschrift opnieuw dat de inmenging van de tegenpartij in haar privéleven volstrekt onevenredig is, maar heeft geen concrete stukken voorgelegd om dit beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te staven en heeft evenmin verduidelijkt waarom haar sociale banden haar concreet verhinderen de aanvraag in Angola in te dienen.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de gemachtigde zich niet beperkt heeft tot het stellen dat de elementen van integratie in de gegrondheidsfase worden behandeld, maar ook heeft gemotiveerd waarom haar lang

verblijf en de door haar aangehaalde sociale en economische banden niet kunnen aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid. De Raad acht de bestreden beslissing dan ook wel afdoende gemotiveerd. Waar verzoekster nog opwerpt dat uit de beslissing niet blijkt waarom haar integratie geen rechtvaardiging kan vormen voor de toekenning van een verblijfsrecht, gaat verzoekster eraan voorbij dat de gemachtigde in een onontvankelijkheidsbeslissing, zoals in casu, enkel moet motiveren waarom hij van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheid is die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Aangezien hij de grond van de aanvraag nog niet behandelt, moet hij ook niet motiveren waarom de integratie geen verblijfsmachtiging zou rechtvaardigen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Waar verzoekster wijst op de aanwezigheid van haar tante en haar gezinsleven, blijkt dat ook over haar gezinsleven door de gemachtigde in de bestreden beslissing werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo stelt de gemachtigde dat het feit dat verzoekster samenwoont met haar tante, die de Finse nationaliteit heeft, op zich niet verklaart waarom dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het herkomstland te begeven om daar een aanvraag in te dienen. Hij stelt dat de terugkeer naar Angola niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezins- of privéleven met de tante aangezien dit geen breuk betekent in de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift louter dat ze woont bij haar tante en er een gezinsleven mee heeft maar legt niet uit waarom een tijdelijke terugkeer naar Angola als 22-jarige volwassen vrouw op zich toch een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou creëren. Verzoekster stelt enkel dat het “dramatische” gevolgen zou hebben voor haar privé- en gezinsleven, doch zonder enige concrete toelichting kan dit niet overtuigen. Bovendien blijkt ten overvloede uit het administratief dossier, meer bepaald uit de beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) van 22 mei 2017 dat verzoekster verklaarde in het kader van dit verzoek om internationale bescherming dat ze nog ooms en tantes heeft in Luanda en dat ze nog hulp kreeg van een tante toen ze alleen thuis woonde met haar broer en zus.

Zoals de gemachtigde correct motiveert, blijkt niet dat tussen verzoekster en haar tante enige vorm van afhankelijkheid bestaat, dermate dat dienstig naar artikel 8 van het EVRM kan verwezen worden. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu blijkt niet dat verzoekster zodanig hechte banden heeft met haar tante of dermate afhankelijk is van haar tante dat zij niet in Angola haar aanvraag kan indienen zonder een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te riskeren, zoals de gemachtigde terecht stelt. Dit houdt wel degelijk een proportionaliteitsbeoordeling of belangenafweging in, zodat verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat de inmenging in haar privé- of gezinsleven gerechtvaardigd is.

Waar verzoekster citeert uit een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat in het kader van een aanvraag 9bis (of het oude artikel 9, 3) van de Vreemdelingenwet moet gemotiveerd worden over artikel 8 van het EVRM, blijkt dat de gemachtigde dit in casu ook heeft gedaan en niet op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Tot slot wijst verzoekster op haar vrees naar Angola te gaan en haar verzoeken om internationale bescherming. De gemachtigde heeft evenwel met die verzoeken om internationale bescherming uitdrukkelijk rekening gehouden en erop gewezen dat op 22 mei 2017 het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus had geweigerd en dat het volgend verzoek ook door het CGVS op 30 april 2019 als niet-ontvankelijk werd verklaard en het beroep tegen die beslissing door de Raad werd verworpen op 18 juni 2020. Dit vindt steun in het administratief dossier. Uit de beslissingen van het CGVS en de verwerping van het beroep tegen de tweede beslissing door de Raad blijkt dat de door verzoekster opgeworpen vrees in geval van terugkeer naar Angola niet geloofwaardig werd geacht. Verder blijkt niet dat verzoekster bij haar 9bis-aanvraag nieuwe elementen heeft aangehaald, die nog niet door het CGVS of de Raad zijn beoordeeld in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming. Bijgevolg

kon de gemachtigde motiveren dat verzoekster geen bewijzen voorlegt dat haar vrijheid en leven daadwerkelijk bedreigd werden in Angola en ook verder motiveren dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.

De Raad acht de bestreden beslissing ook op dit punt aldus naar behoren en toereikend gemotiveerd. Immers, indien verzoekster louter verwijst naar de redenen die zij in haar verzoeken om internationale bescherming heeft aangehaald, kan de gemachtigde volstaan met enerzijds te verwijzen naar de beslissingen van het CGVS en de Raad die deze procedures hebben afgerond, en met anderzijds aan te stippen dat geen (nieuwe) bewijzen zijn voorgelegd om haar stelling dat haar leven en vrijheid in Angola bedreigd worden te onderbouwen.

Een schending van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Tot slot stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2022 weliswaar wordt aangevochten, doch dat verzoekster geen afzonderlijk middel heeft ontwikkeld tegen deze tweede bestreden beslissing. In de mate dat zou moeten aangenomen worden dat het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, ook gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de hierboven uiteengezette bespreking.

Het middel is wat de tweede bestreden beslissing betreft, in de mate dat het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES